

Sala Beckett
Obrador Internacional
de Dramatúrgia

L'Empestat

de Jordi Oriol

Direcció: Xavier Albertí
Amb Jordi Oriol i Carles Pedragosa
Del 06 al 29/04/2018

Sala Beckett

Una producció d'Indi Gest, OSIC (Oficina de Suport a la iniciativa Cultural) i
Temporada Alta Girona/Salt – Festival de Tardor de Catalunya

DOSSIER DE PREMSA

Contingut

Presentació	3
Fitxa artística.....	4
Paraules del director.....	5
L'autor	6
El director.....	7
El repartiment	8
Informació pràctica	9

Presentació

Una personal reescriptura de *La Tempestat de Shakespeare*

La peça es basa i es centra en dos dels personatges de l'obra shakespeariana: les figures de Caliban (l'home-salvatge) i d'Ariel (l'esperit de l'aire, caracteritzat per la música). Ambdós són els únics habitants d'una illa, fins que el savi Pròsper i la seva filla Miranda hi acaben naufragant, com també -anys més tard- tot un seguici de la cort de Nàpols i Milà.

Pròsper els educa, els civilitza, els dóna paraules i els capacita de raó; els ensinistra. Els esclavitzava amb el seu poder d'imposició de justícia i ordre. I això encén als dos el seu desig de llibertat i, per tant, el seu anhel de rebel·lió. Fins que a la fi, com a la resta de personatges, Pròsper els perdona. I després d'alliberar-los, s'embarca amb la resta de naufragats i –imaginem- Caliban i Ariel tornen a restar sols a l'illa. Aïllats però alliberats. Alliberats però aïllats.

Ara, però, amb la consciència d'un món "més enllà" que desitgen abastar. Un món per conquerir. Amb la paraula neix la raó, la consciència... i amb aquesta, l'avarícia i la necessitat d'aclaparar. La paraula és una plaga. I la pesta... és silenci.

LA PESTA d'Albert Camus (1947)

A *La Pesta* de Camus, la ciutat costanera d'Orà és emmurallada i aïllada del món per evitar la propagació d'una plaga que sucumbeix als seus habitants. La novel·la insinua una reflexió filosòfica: el sentit de l'existència quan no hi ha Déu ni cap moral universal.

Camus ens exposa com l'home, en última instància, no té cap control sobre res i, per tant, la irracionalitat de la vida esdevé inevitable. Així, la pesta representa l'absència d'un sentit absolut. L'absurd. I aquest absurd, per contra, esdevé desconcertadament positiu: les noves raons de l'existència serien aquelles que anessin lligades a valorar la vida per sí mateixa, i no per causes superiors a les persones (religioses, ideològiques, etc.). L'absurd és la pesta. I la pesta és silenci.

LA TEMPESTA de Beethoven (1802)

Als seus 32 anys, la sordesa de Ludwig van Beethoven era un fet, i el seu temperament –es diu- començava a crispar-se. Aquell mateix any va escriure un testament (Testament de Heiligenstadt) on es pregunta amb dolor per què li havia de passar precisament a ell: músic i home de fe. I és llavors quan Beethoven compona la Sonata per piano núm.17 en Re menor, opus 31 núm.2, inspirat per l'obra de Shakespeare. La peça, de caràcter apassionat i dramàtic, està formada per tres moviments: I. Largo-Allegro; II. Adagio; III. Allegretto. Una sonata que de forma prodigiosa, encaixa amb l'estructura textual del nostre *L'Empestat*. I la pesta... és silenci.

Fitxa artística

Autoria: **Jordi Oriol**

Direcció: **Xavier Albertí**

Intèrprets: **Jordi Oriol i Carles Pedragosa**

Vestuari: **Sílvia Delagneau**

Espai: **Alex Aviñoa i Sílvia Delagneau**

Construcció de l'espai: **Dani Poy i Joan Galí**

Disseny de so: **Roc Mateu**

Cap tècnic: **Albert Glas**

Fotografia: **Sílvia Poch**

Ajudant direcció: **Albert Arribas**

Producció executiva: **Helena Font**

Agraïments: **Neus Masó, Marc Permanyer, Alícia Gorina, Pep Arumí, Andreu Mateo i Pascualin estructures.**

Una producció d'Indi Gest, OSIC (Oficina de Suport a la iniciativa Cultural) i Temporada Alta Girona/Salt – Festival de Tardor de Catalunya

Amb la col·laboració de l'Auditori de Sant Martí i Auditori Atrium de Viladecans

Projecte sorgit d'En RESIDÈNCIA, organitzat per l'Institut de Cultura de Barcelona i el Consorci d'Educació de Barcelona conjuntament amb la Sala Beckett/Obrador Internacional de Dramatúrgia

Espectacle guanyador del Premi BBVA de Teatre 2017

Paraules del director

Perversionant Shakespeare

Shakespeare no és l'origen, és el porc. Tot s'aprofita. Com ell mateix va fer amb les menges dels seus predecessors, sigui qui sigui aquest "ell" tant especulat com la santíssima trinitat.

Primer el vam oblidar tal i com l'esperit dels temps requeria. La contemporaneïtat era molt més radical i expulsava qualsevol cosa amb l'agror d'haver estat escrita per algú que criava malves. Després els escenaris es van fer temples i els mètodes, tradicions. Es van generar escoles i profundes arrels que permetien als temples i a les tradicions enlairar-se sense caure. El segle XIX ens el va tornar gràcies a l'òpera (Rossini, Verdi!) convertit en sang i fetge. Cap al tard d'aquell segle les primeres boires de les identitats nacionals europees ens comencen a deixar veure alguna de les seves particularitats més metafísiques. El segle XX li fa fer de pare de gairebé tots els guionistes de cinema. El teatre es descobreix complagut mirant-se a si mateix i preguntant-se qui és i per a què ha de servir. Uns treuen paraules a les seves paraules per a que en quedi la poesia. Altres es deixen estabornir per les seves situacions. Uns usen allò que sabem dels seus personatges quan a afirmem no saber-ne res i d'altres paguen els *royalties* a les franquícies de la cultura.

Hamlet és una sàtira sobre les obres que tenen la venjança com a motor, però també és una metàfora del mite d'Europa. És una reflexió sobre la bogeria i sobre la negació del desig sexual femení. I així anar fent.

La tempestat és una obra sobre la necessitat del perdó i també un crit adolorit als déus per haver-nos torturat amb el do de la paraula. I així anar fent.

I vet aquí que un dia en Jordi Oriol escriu *La Caiguda de l'Amlet* i uns quants anys després *L'Empestat*. Són les seves personalíssimes aportacions al banquet shakespearà.

Les ha condimentat amb una altíssima visió retòrica, ritmada amb accents nobles a vegades i d'altres no, que beu del bo i millor de la llarga tradició satírica de la llengua que usa. Els hi ha entregat la seva ment plena de gust pels adverbis i les còpules amb i sense conjuncions.

Les ha encarnat ambdues dalt dels escenaris oferint el seu propi cos com a parallamps de les descàrregues psico-acústiques que invoca, fruit en pròpia carn els beneficis de l'acupuntura vocàlica que ha escrit.

I ha sigut tan amable de convidar-me en ambdues ocasions a la complicitat intel·lectual i carnal que es desprèn dels processos que m'han permès firmar-ne la direcció de les seves estrenes.

Ja sap que li estic profundament agraït.

Xavier Albertí

L'autor

Jordi Oriol

Actor, músic, autor i director de teatre. Ha escrit i dirigit més d'una quinzena d'espectacles teatrals, com *Esquerdas parracs enderrocs* (TNC, 2017) amb Carles Santos, *L'Empestat* (Temporada Alta 2015), *Memòria plena* (Teatre Lliure, 2014), *SAFARI Pitarra* (TNC, 2014), *t-ERROR* (TNC, 2012), *Home-Natja* (Temporada Alta 2010), *Un tal ímpetu vital* (Teatre Lliure, 2009), *Ara estem d'acord estem d'acord* (Teatre Lliure, 2008), *OB-SESSIONS* (Sala Beckett, 2008) i *La caiguda de l'Amlet* (Temporada Alta, 2007), entre altres.

També ha fet la dramaturgia d'espectacles de dansa com *KOKORO* (Temporada Alta 2015 + Mercat de les Flors 2016) i de *IuanMI* (Temporada Alta 2017 + Mercat de les Flors 2018), ambdues de Lali Ayguadé, com també de concerts com *Victus 1714* o *Cobla 2.0* (Palau de la Música) o *Ocell de Foc* (L'Auditori, 2009).

Com a actor, ha treballat sota la direcció de Ciro Zorzoli, Xavier Albertí, Carlota Subirós, Oriol Broggi, Jordi Casanovas, Pau Miró, Roger Bernat, Pau Carrió o Àlex Serrano.

És professor d'escriptura dramàtica, interpretació, dicció i oratòria en diferents centres, com ara l'Institut del Teatre de Barcelona, l'Obrador de la Sala Beckett, el TNC, el Mercat de les Flors o el CaixaFòrum de Barcelona.

Fou membre fundador de les associacions Heliogàbal (1999) i ÀreaTangent (2003), i ara ho és d'Indi Gest (2007), col·lectiu artístic amb qui crea els seus darrers projectes. (www.indigest.org)

Ha rebut el Premi Extraordinari de l'Institut del Teatre (2006-07), el Premi inJUVE 2007 per *OB-SESSIONS* i el Premi FAD-Sebastià Guasch: Aplaudent a la creació emergent 2011 per la seva trajectòria. Va ser el guanyador del III Torneig de dramaturgia catalana de Temporada Alta amb *Muda muda* i ha rebut el Premi BBVA de Teatre 2017 per *L'Empestat*.

A la Sala Beckett, d'aquest autor s'hi han pogut veure *La caiguda d'Amlet* (2007), *Ob-sessions* (2008), *Ara estem d'acord estem d'acord* (2010), *Home-Natja* (2011) i ara, *L'Empestat* (2018).

El director

Xavier Albertí

Músic, compositor i director d'escena. Titulat superior en Direcció Escènica per l'Institut del Teatre i la Universitat Autònoma de Barcelona. Des de 1996 i fins 1999 va dirigir el Festival d'Estiu de Barcelona Grec, i des de 2004 i fins el 2006 va dirigir l'àrea de creació de l'Institut Ramon Llull. Va ser director de serveis culturals de l'Institut del Teatre, on també ha estat docent i coordinador pedagògic del Conservatori Superior de Dansa. També ha estat docent a diversos centres i universitats. Pianista i compositor, té composicions estrenades a diversos festivals de música contemporània.

El 2007 va treballar conjuntament amb Pere Portabella i Carles Santos en el guió de la pel·lícula *Die Stille vor Bach (El silenci abans de Bach)*. Aquest mateix any va dirigir el recital de poesia catalana amb Lou Reed, Laurie Anderson i Patti Smith dins la mostra de cultura catalana de Nova York *Made in Catalunya* al Baryshnikov Art Center. El 2008 va fundar amb Lluïsa Cunillé la companyia La Reina de la nit.

Entre els seus treballs més recents com a director escènic destaquen *Ricard III* de William Shakespeare, *El professor Bernhardt* d'Arthur Schnitzler, *L'hort de les oliveres* de Narcís Comadira, *Terra de ningú* de Harold Pinter, *Com dir-ho* de Josep M. Benet i Jornet, *Zoom* de Carles Batlle, *Dues dones que ballen* de Josep M. Benet i Jornet, *Vida privada*, adaptació de la novel·la de Josep Maria de Sagarra; *Al cel. Un oratori per a Jacint Verdaguer* de Narcís Comadira, *El Bordell* de Lluïsa Cunillé, *Soterrani* de Josep M. Benet i Jornet, *El mal de Holanda*, de Paco Zarzoso, *Assajant Pitarra* i *El dúo de la Africana*, totes dues cocreades amb Lluïsa Cunillé, *PPP* sobre l'obra de Pier Paolo Pasolini, o *L'home de teatre* de Thomas Bernhard, entre molts altres.

Al llarg de la seva carrera ha rebut nombrosos premis, com el Premi Nacional Adrià Gual atorgat per la Generalitat de Catalunya i la Diputació de Barcelona el 1994, el Premi de la Crítica Teatral de Barcelona com a millor director de la temporada 1993/1994, el Premi Butaca 2004 a la millor direcció teatral per *Vianants*, el Premi d'Arts Escèniques 2005 de la Generalitat Valenciana al millor espectacle no valencià per *Mestres antics*, el Premi Butaca 2007 i Premi de la crítica 2007 al millor espectacle musical per *El dúo de La africana* o el Premi Max 2015 al millor espectacle musical per a *L'eclipsi*.

El repartiment

Carles Pedragosa

Músic, actor i compositor. Forma part del septet de cançó experimental Tarannà, amb qui edita *Senyals de vida* (BankRobber, 2008) i *Pintades d'amor i de guerra* (BankRobber, 2009) i la banda *Se atormenta una vecina*. Ha escrit la música pels llargmetratges *Positius* de Judith Colell (Ovideo, 2007), *Hollywood contra Franco* d'Oriol Porta i *Arropiero* (AreaTV, 2008), entre altres. Ha fet d'acordionista a *A teatro con Eduardo*, d'Eduardo de Filippo (dir. Lluís Pasqual, Teatre Lliure, 2016), pianista a *Els cors purs*, de Mary de Cork (dir. Oriol Broggi, Teatre Romea, 2016) i a *La desaparició de Wendy*, de Josep M. Benet i Jornet (dir. Oriol Broggi, Sala Beckett, 2016).

Actor i pianista a *L'Empestat* de Jordi Oriol (dir. Xavier Albertí, Temporada Alta, 2015) i compositor i intèrpret a *Safari Pitarra* de Josep Pedrals i Jordi Oriol (dir. Jordi Oriol, TNC 2014). Participa com a actor, músic i arranjador a *Adiós a la Infancia. Una aventi de Marsé*, de Pau Miró a partir de textos de Juan Marsé (dir. Oriol Broggi, La Perla 29/Teatre Lliure, 2013) i en la creació de *Big Berberecho (La gran Escopinya)* de Jordi Oriol i Oriol Vila (dir. Jordi Oriol i Oriol Vila, Temporada Alta, 2012), de la qual en fa també el disseny sonor.

Dirigeix l'espectacle i fa els arranjaments musicals dels *Concerts per a nadons* (Temporada Alta, 2012) i la *Suite num.1 Els batecs del Cargol* (Temporada Alta, 2013). Compon la música i crea l'espai sonor de *Viatges*, de José Sanchis Sinisterra i Ferran Audí (dir. Ferran Audí, Grec, 2012). Participa en l'espectacle *t-ERROR* de Jordi Oriol (dir. Jordi Oriol, T-6, TNC, 2011) com a actor, músic i dissenyador sonor. És també compositor, actor/músic i dissenyador sonor a *Els comptes de la lletera* de Josep Pedrals (dir. Jordi Oriol, Temporada Alta 2011). Ha col·laborat amb la Companyia Indi Gest com a músic, compositor i actor.

Informació pràctica

L'Empestat, de Jordi Oriol

Direcció: Xavier Albertí

De 06 al 29/04/2018

Divendres i dissabte, 20:30h. Diumenge, 18:30h

No hi ha funció el divendres 13 d'abril

50 min.

Sala de baix

De 9€ a 18€

Una producció de:

Amb el suport de:

Més informació

www.salabeckett.cat

Aloma Vilamala · Premsa

Sala Beckett/Obrador Internacional de Dramatúrgia

C/ Pere IV, 228-232

T: 93 284 53 12

premsa@salabeckett.cat

www.salabeckett.cat